[Bertel Dahlgaard.]
nu rejser rigsdagen hjem og samles først til regelmæssigt arbejde igen om et halvt år. Imedens sidder regeringen med de opgaver, der her er tale om, og den sidder også med en række administrative beføjelser, som den eventuelt vil skønne det nødvendigt at benytte. Men det er en meget utilfredsstillende situation for rigsdagen, når det erindres, at regeringen er en mindretalsregering, og at vi befinder os i en situation, hvor det økonomiske billede hurtigt kan skifte. Det var med henblik herpå, jeg ved finanslovforslagets første behandling opfordrede regeringen til at tilvejebringe et organ med repræsentanter for dette ting, suppleret med enkelte særlig sagkyndige, et kontaktudvalg, som kunne sikre kontakten mellem regeringen og rigsdagen under overvejelsen af økonomiske problemer, som der med kort varsel skal tages standpunkt til, og dermed også sikre rigsdagen, at dens stilling ikke foregribes gennem forhandlinger eller administrative beslutninger. Den højtærede handelsminister gav tilsagn om, at der skulle blive skabt et sådant organ, og jeg ved også, at den højtærede minister stadig er rede til at opfylde dette løfte, men der er nu gået et halvt år, uden at der er sket noget. Jeg henstiller til den høje regering, at tanken føres ud i livet nu, da dette ting ikke vil være samlet i lang tid.

I offentligheden har været drøftet betimeligheden af at gennemføre en omfattende amnesti overfor dem, der ramtes af straffelovgivningen efter kapitulationen. Af det konservative parti er der her i tinget fremsat forslag om en særamnesti for de forhenværende tjenestemænd, der her kan blive tale om. Jeg vil gerne sige, at jeg tror ikke, de regler, der her foreslås, ville blive til glæde for nogen. De ville faktisk komme til at betyde, at alle tjenestemandssager skulle genoptages overfor en ny ankeinstans, hvorved den enkeltes forhold atter måtte trævles op og den enkelte altså skulle gennem skærsilden en gang til. Jeg tror, at de færreste ville have nerver i behold hertil. Det ville forme sig som et nyt sejgpineri lige lidt ønskeligt for samfundet og den enkelte. Det er ikke dette, der tiltrænges, og ad den vej nås ikke den resocialisering, som det er hensigten at nå frem til, og som jeg håber ministeren vil have for øje i den kommende tid. Men jeg vil gerne sige, at det radikale venstre er rede til at drøfte og overveje spørgsmålet om en amnesti af mere almen karakter.

Jeg går iøvrigt ud fra, at der vil blive tale om anvendelsen af benådningsretten i betydeligt omfang i anledning af den begivenhed, hele vort folk vil fejre i sommer. Jeg har tidligere rettet henstilling til den højtærede justitsminister om at anvende sin benådningsret overfor de dødsdømte. Jeg tror, det har gjort et meget stærkt indtryk indenfor store kredse, at henrettedes pårørende forleden gik i forbøn for de dømte. Jeg kender jo godt de argumenter, som kan anføres overfor en sådan mildhed, men jeg tror alligevel, at vort folk tjenes bedst ved at lytte til dem, der bevæges af andre hensyn. Jeg har villet sige dette til den højtærede justitsminister.

Netop ved begyndelsen af rigsdagens arbejde sidste efterår førtes der forhandlinger i London mellem engelske og danske repræsentanter om danske sydslesvigeres nationale og folkelige rettigheder. Disse forhandlingers forløb tændte forhåbninger i mange sind både i Sydslesvig og her i Danmark. Nu ved rigsdagens slutning foregår forhandlingerne i Kiel mellem tyske myndigheder og danske sydslesvigere og under britisk ledelse. Mange tanker og gode ønsker går i disse dage her fra Danmark ned til de danske sydslesvigeres forhandlere.

Der har været meningsforskelle herhjemme om Danmarks stilling i denne sag, og splittelsen har ikke kunnet undgå at svække, men tilbage står dog, at ingen af os trættedes i bestræbelserne for at fastholde de ønsker og krav, som det danske folketing for ca. 2½ år siden fastslog som en retmæssig og retsindig politik fra Danmarks side i det sydslesvigske spørgsmål. Jo mere vi føler, at vi ikke i vore ønsker er gået udover rimelighedens og retsindighedens grænser, des stærkere føler vi også nu, da Vesttysklands styre skal nyordnes, at vi kan yde danske sydslesvigere den fulde moralske støtte til deres krav om at få sikret deres nationale og borgerlige frihedsrettigheder og at blive befriet for det tryk, som flygtningeproblemet betyder i nutid og fremtid.

Resultatet af forhandlingerne i Kiel berører os så dybt, fordi det er den danske folkestammes livsvilkår, det drejer sig om. Men det berører os også så stærkt, fordi det vil være en budbringer om, ad hvilke baner forholdet mellem Danmark og det nye Tyskland har mulighed for at udvikle sig. Vises der frisind og tolerance i Kiel, da vil det af Danmark blive modtaget som et udtryk for, at netop et nyt Tyskland er under udvikling, som vi vil kunne mødes med i gensidig respekt, hvorved fremtidige brydninger i Sydslesvig ikke blot vil betyde modsætninger og kamp, men også vil kunne komme til at betyde en bro mellem to kul-